

Одломци казивања које је у редакцију „Одбране“ стигло пред објављивање. Читав текст биће објављен у наредном броју.

НЕ ДАМО ДА УМРЕТЕ ДРУГИ ПУТ

У време светских превирања, бурних и тешких деведесетих година, на Војној академији у Београду школовала се 51. класа официра Војске Југославије. Класу су чинили питомци из Србије, Црне Горе, Републике Српске и Републике Српске Крајине. Део те класе, на Војној академији Ратног ваздухопловства и противваздушне одбране, био сам и ја.

Пише Петар МИШИЋ

Учин потпоручника питомци 51. класе ВА промовисани су 26. септембра 1998. године. Уживање у завршетку школовања трајало нам је три дана. После три дана проведена код куће, прекинут нам је годишњи одмор, добили смо позив да се јавимо у места службовања у своје јединице. Мојој 51. класи места

службовања била су на Косову и Метохији, колеџи српског народа.

Те 1998. године ситуација на Космету била је ратна и после врућег лета, у којем је било много оружаних дејстава, дошла је јесен у којој је нашој земљи претило бомбардовање. У том тренутку ми, потпоручници, из школске клупе долазимо у своје јединице и примамо прве задатке. У Приштински корпус 1998. године тада је стигло сто потпоручника свих родова, а цела класа артиљеријских потпоручника, њих 24, одмах по промовисању у први официрски чин, одлази на Косово и Метохију.

У Ђаковицу долази нас шесторица потпоручника у 52. артиљеријско ракетну бригаду ПВО, на место командира вода борбено оклопних возила БОВ-3, један потпоручник пешадије стиже у 53. гранични батаљон, а један потпоручник пешадије у 2. моторизовани батаљон 549.мбр. Задатак 3. борбене групе био је дубинско обезбеђење границе у рејону карауле „Кошаре“...

... На Велики петак 9. априла 1999. почела је битка за караулу „Кошаре“. Правило да нас нападају на наше велике верске празнике, које се понављало током историје, примењено је и 1999. године. Наши непријатељи посебно су користили те дане за нападе, надајући се да ће пажња српског војника попустити и да ће лакше моћи да га савладају. Напад је прво, после поноћи, почео на суседну караулу „Морина“. Циљ је био да се наше снаге одвуку на ту страну и тиме ослаби одбрана „Кошара“ и да потом главни напад Шиптара буде на „Кошаре“. Међутим, због добрих процена наше команде, тај лажни напад није успео и наше јединице су остале на положајима које су браниле. Почетак напада дочекујемо као и до тада на положају, на возилима и спремни за дејство.

... Први БОВ одлази, прелази десетак метара, ми за њим, прелазимо десетак метара. А онда само прасак, газимо предњим левим точком на противтенковску мину, после делића секунде, готово истовремено, погађа нас пројектил ручног ракетног бацача. Погодак ручног ракетног бацача откинуо је куполу БОВ-а и бацрио је са нама тројицом десетак метара, а противтенковска мина откинула је предњи леви точак возила и преврнула цео БОВ тежак око девет тона. Прва мисао која ми је прошла кроз главу била је да смо упали у шиптарску заседу. Купола пада на земљу са нама, ми испадамо. Пошто не знам како и где сам пао, а око нас

су се чуле детонације и паљба из пешадијског наоружања и дејствовање друга два БОВ-а, само сам се скупио на месту где сам пао и сачекао пар тренутака да се оријентишем и повратим од силине детонације. За то време посаде друга два БОВ-а самоиницијативно, а по договору од раније, дејствују из свог расположивог наоружања, нишанције су дејствовале из топова, а послуга из пешадијског наоружања и врло брзо разбијају терористичку групу. Без било чије непосредне наредбе, момци од двадесетак година супротставили су се шиптарским терористима и разбили их. Све је трајало врло кратко. Моји војници указали су прву помоћ нишанцији Дурку Османовићу и мени, а онда су нас првим БОВ-ом спустили у Батушу до санитета. Напоменуто бих да у тим тренуцима ништа не боли и не осећате страх. Рекоше ми да су возач Жарко Стојковић и пунилац Никола Поповић погинули, а да је Агочевић повређен.

У Батуши нас је чекао санитет, одвезли су нас у Ђаковицу, потом Приштину, Ниш и на ВМА. Сви повређени војници успешно су се опоравили. Од рањавања ја остајем без десне ноге, тј. десне потколенице, а лево стопало ми је било тешко повређено и остали су деформитети. Међутим, пошто живот пише романе, испоставило се да је возач Жарко Стојковић преживео, иако тешко рањен.

Два дана после догађаја, на Васкрс 11. априла 1999, наш командант потпуковник Душко Вукашиновић, са још неколико војника и једним официром, носио је тело погинулог Николе Поповића да преда његовим родитељима у Новом Пазару. Адресу су имали, али нису знали где се тачно кућа налази. Возећи по Новом Пазару и тражећи кућу, видели су једну жену како стоји испред своје куће на улици. Пришли су да је питају где је кућа покојног Николе, али нису стигли да то ураде, пошто је она ушла у кућу и изнела корпицу пуну офарбаних јаја. Пришла им је и понудила их с речима да има сина који је сада на Космету, кога дуго није чула и видела, а пошто су и они војници, да жели да им да фарбана јаја, а то ће бити као да је дала њему. Потпуковник Вукашиновић и остали узели су по јаје и питали је како јој се зове син и у којој јединици служи. Она је рекла да се зове Никола Поповић. Од целог Новог Пазара они су стали баш пред Николину кућу. Нису имали снаге и срца да јој кажу да јој је син погинуо. Отишли су и вратили се после пар сати. Никола је кући дошао пре писма из своје јединице.

Увек кажем, ми смо се вратили са Кошара живи... Неко без руку, неко без ногу, али смо се вратили... Највећи хероји су ти момци који се за отаџбину дали највредније што су имали – своје живот. Наш задатак данас је да говоримо о њима. Да са нама живе. Кажу да се умире два пута, први пут када изгубимо живот, а други пут када нас забораве. Ми смо данас ту са задатком да не дозволимо да хероји умру други пут. ■